

МАЛКИТЕ СЪЗНАВАТЕЛИ

Изкога, въ турско време, нѣмаше училище въ всѣко село. И учители нѣмаше много. Пъкъ и малко деца искаха да се учатъ.

Затова, въ което село имаше църква съ свещеникъ, тамъ отиваха по нѣкое момче отъ околнитѣ села да се учатъ при попа.

Така правѣха и три момчета отъ едно малко село въ Старозагорското поле. Най-голѣмото бѣше на 12 години, а другитѣ по на десетъ. Учеха се въ съседното село Коларово при попъ Минча Комитата.

Въ църковния дворъ имаше друга сграда, съ две по-малки стаи. Въ едната денемъ учеха ученицитѣ, а въ другата спѣха нощемъ тритѣ другоселски момчета. Подъ стайтѣ имаше дъл-

бока изба. Казваха ѝ свѣщолѣярницата, защото тамъ клисарьтъ отливаше свѣщи за църквата.

Два пѣти презъ седмицата — въ срѣда и недѣля — другоселскитѣ момчета ходѣха дома си, да взематъ прѣсенъ хлѣбъ и храна.

Единъ зименъ день тритѣ момчета трѣгнаха, ужъ рано подиръ обѣдъ, назадъ за Коларово, но отъ утринята бѣше завалѣлъ новъ снѣгъ и засипалъ пѣтекиитѣ. Момчетата газѣха на нѣкои мѣста снѣгъ до колѣне. Тежеха имъ пълнитѣ торби. А най-голѣмиятъ носѣше презъ рамо и дълга черга.

Тѣ бързаха да преминатъ по видело поне гората, а нататъкъ пѣттѣ бѣше по-лесенъ. Но снѣгътъ не спираше. Задуха и вѣтъръ насреща. Момчетата взеха